Док Тадић иде по сметовима, земља се распада. Председник није комунални радник, он треба да води земљу, да друштву понуди визију која ће улити мир јер знамо шта је пред нама, рекао је прошле недеље Чедомир Јовановић, лидер ЛДП-а, одговарајући на једно од питања у интервјуу организованом преко Фејсбука.

Дан после, председник Нове Србије Велимир Илић позвао је председника Србије да ради свој посао, а не да "у кампањи лопатом чисти снег". Илић је оптужио Тадића да се бави свиме осим онога што је посао председника Републике.

Није лако бити Тадић: шта би му тек рекли да је остао у топлом кабинету смишљајући неку визију.

Одговарајући на питање у интервјуу за „Време" које се односило на учинак извршне власти, Весна Пешић, самостална посланица у Скупштини Србије, рекла је: „...То су само макете и пословође оног који стварно доноси одлуке - а то је председник Борис Тадић...

Влада није водила политику, увек је иза паравана стајао Тадић, што је правило велике проблеме и стварало конфузију. А ни сам Цветковић није никакав Деда Мраз, никаква наивчина, како многима изгледа. Зато седнице владе више нису имале смисла, постале су чисто техничке, односно и буквално - телефонске.

Ја мислим да су више радили СМС-ови и наређења из централе, него озбиљне анализе проблема и тражење решења у влади. Страшно је када се подрије извршна власт, тј. сама влада, а она је одговорна за вођење политике, а она то није могла да чини и да је хтела, јер су се одлуке доносиле на другом месту."

Неки теоретичари „повратка у деведесете“ чак свевласт Тадића пореде са влашћу коју је имао Слободан Милошевић. Тадићеви прсти, по њима, виде се у сваком пекмезу. Тадић се тако појављује и/или тумачи и доживљава као нека врста кишобрана, заштитне мреже, за све владине и друге подухвате и ту је направљен толики залет да сада одступања нема.

Личи да ће се парламентарни избори, још нерасписани, претворити, симболички, у председничке изборе што није баш паметна тактика оних који би да виде леђа кабинету Мирка Цветковића.

Игра на све или ништа често се у политици покаже погубном по претпостављени циљ, а вишак жучи који се већ сада испољава наговештава изборну кампању у којој ће на тржишту бити мало политичких идеја и програма за решење српских проблема, а пуно омразе и подметања.

У недовршеним државама избори су обично такви. Личе на личне обрачуне и вађење очију. То може бити интересантно за неког ко процес посматра са стране или неког ко је неспособан да политичке процесе повеже са својом свакодневицом, али су такви избори непродуктивни јер у суштини исходују околношћу да један клан смени други.

Овде се политика води као клановски рат, а управљање државом доживљава као ратни плен. И прославу Дана државности и доделу одликовања заслужнима опозиција је махом бојкотовала с образложењима која се, у крајњој линији, своде на њихову невољкост да увеличају „Тадићеву прославу“.

(Блиц)